

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. július 9.
(csütörtök)

Horváth Géza

PÁL ATHÉNENBEN

Énekek: 474; 450; 255

Alapige: ApCsel 17,15-23

Pált pedig elvitték kísérői egészen Athénig, majd visszatértek azzal az utasítással, hogy Szilász és Timóteus minél hamarabb menjen hozzá.

Miközben Pál Athénben várta őket, háborgott a lelke, mert látta, hogy a város tele van bálványokkal. Nap mint nap vitázott a zsinagógában a zsidókkal és a hozzájuk csatlakozott istenfélőkkel, a főtéren pedig azokkal, akiket éppen ott talált. Néhány epikureus és sztoikus filozófus is vitázott vele, akik közül egyesek ezt kérdezték: „Mit akarhat ez a fecsegő mondani?” Mások ezt mondták: „Úgy látszik, hogy idegen istenségek hirdetője,” mivel Jézust és a feltámadást hirdette. Ekkor megfogták, az Areopágoszra vitték, és megkérdezték tőle: „Megtudhatjuk-e, mi az az új tanítás, amelyet hirdetsz? Mert amint halljuk, idegenszerű dolgokkal hozakodsz elő, szeretnénk tehát megérteni, hogy miről is van szó.” Az athéniak és a bevándorolt idegenek ugyanis egyébbel sem töltötték az idejüket, mint azzal, hogy valami újdonságot mondjanak vagy halljanak.

Pál ekkor kiállt az Areopágosz közepére, és így szólt: „Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket, mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket, találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva: AZ ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek.

Imádkozzunk!

Hálás szívvel köszönjük, Édesatyánk, hogy együtt lehetünk ezen az estén. Köszönjük, hogy szent hívással hívtál bennünket nemcsak az üdvösségbe, az örök életre, hanem hívsz bennünket a gyülekezet közösségébe is. Hiszen oda tagolsz be bennünket főhatóságod alatt.

Taníts minket imádkozni, és amit énekeltünk, azt engedd, hogy valóban komolyan kérjük: szent étellel illatozzunk.

Tudjuk, hogy ez az illat tőled van, Urunk, te munkálsz bennünk, magunkból nem telik ki.

Engedd, hogy ma este is alázatos szívvel hallgassuk az igét, engedd, hogy legyen üzenete számunkra, amit elvihetünk. Buzdíts, feddj, bátoríts bennünket, hiszen egyedül te tudod a lelki állapotunkat: hogy ülünk itt, milyen a szívünk, gondolatunk, érzéseink, lelki életünk, hozzád való kapcsolatunk, viszonyunk. Te tudod, mennyire vagyunk engedelmesek, hűségesek, mennyi a szolgálat, az oda-szánás az életünkben.

Kérünk, szenteld meg most gondolatainkat, szívünket. Szakíts el a sok hiábavalóságtól, e csalárd világtól. Engedd, hogy az igének ne csak hallgatói, hanem megtartói is lehessünk.

Ámen.

Igehirdetés

A Cselekedetek Könyvét olvasva kalauzunk szerint, nagyon izgalmas történeteket hallhatunk, olvashatunk. Nekem Pál apostolnak az athéni szolgálata az egyik legizgalmasabb.

Elöljáróban annyit lássunk, hogy Pál apostol először Thesszalonikában van, azután Béreában, és innen megy Athénbe.

Érdekes ennek a szolgálatnak az „eredménye” (ezt idézőjelbe teszem), mert Thesszalonikában sokan hisznek, nagyon sokan követik a hitet, Béreáról azt írja az ige, hogy sokan, Athénben pedig csak némelyek. Látjuk ebből, hogy nem Pál apostolon múlt, mert ő ugyanazt a Krisztust és evangéliumot hirdette Thesszalonikában is, mint Athénben, de Istennek több népe volt minden bizonnyal Thesszalonikában, mint Athénben. De az apostolnak oda is el kell mennie, ahol csak néhányan vannak.

Mi tudjuk Isten ígéjéből, és az athéni példa is arra int bennünket, hogy nekünk el kell menni oda is, ahol csak ketten vannak. Ott is az Úrnak hűségesen kell szolgálni, ahol talán nem lesz eredménye a munkának, vagy éppen ahogy az ige mondja: más a vető és talán más lesz az arató. Lehet, hogy majd sokan abba az aratásba állnak bele, amit nem ők vetettek, és lehet, hogy a magvető sírva hozza a vetőmagot, amikor vet, és nem éli meg azt, hogy örvendezve jön kévéit emelve.

Nekem azért fontos Pál apostol athéni szolgálata, mert mindenképpen az engedelmességre és a hűségre teszi a hangsúlyt. Nem az eredménytől függ a szolgálatunk, hanem a hűségtől és engedelmességtől. Nem ott kell lenni, ahol nagyon sokan vannak, nem ott kell lenni, ahol nagy eredményeket kaszálhatunk, hanem ott kell lenni, ahova Isten Szentlelke küld bennünket.

Az is érdekes, hogy Athénben mi történik, milyen ez a város. Három dolgot szeretnék elmondani róla.

Az egyik, hogy Athén büszke volt a tettekre. Gondoljunk a nagy görög csatákra, a hatalmas győzelmekre, a nagy tettekre, és büszkén viselték a tettek dicséretét.

A második: büszkék voltak az értelemre, a nagy ész, a filozófia, a gondolatok, a bölcsesség.

A harmadik: a művészet. Ennek a nagysága. Hiszen gondoljunk, amit az ige említ, az Areopágoszra, ahol 98 darab, 50 méteres hatalmas oszlop volt. Nem beszélek a többi művészetről.

És ebbe a városba lép be az apostol azért, mert Athénnek is éppen olyan szüksége van Krisztusra, mint Thesszalónikának vagy Béreának.

Sokszor vagyunk abban a nagy tévedésben, hogy ha ma is valaki olyan áll előttünk, akinek nagy tudománya van, nagy művész, vagy nagy tetteket vitt véghez, neki éppen úgy van Krisztusra szüksége, mint egy koldusnak, aki újsággal járkal a rendőrlámpáknál és kínálgatja azt, és adományt vár az autóvezetőkből. Olyan jó, hogy Pál elmegy Athénbe, a görögök közé, mert nekik is éppen úgy Krisztusra van szükségük, még akkor is, ha majd a végén azt olvassuk: néhány-nak. De akik az Úréi, azoknak elő kell jönni, és ki kell jönni a sötétségből a világosságra, halálból az életre.

Azt olvassuk, hogy amikor elmegy Pál, háborog a lelke őbenne, látván, hogy a város bálványokkal van tele.

Athénben sok turista is lehetett. Pál apostol érdekes szemszögből nézi, hogy mi van a városban. Neki a lelki élet a fontos. Amikor bemegy egy városba, szét-néz, és látja, hogy a város tele van bálványokkal, akkor ebből rögtön leszűri a lelki életet, a lelkiséget, hogy mire utal ez. Azt olvassuk, hogy a lelke háborgott benne. Valahogy úgy mondanánk ezt ma: Pál apostol ezt nem tudta lenyelni, nem tudott belenyugodni.

Az Isten igéjének az üzenete, a mi számunkra hadd legyen az, amit én is megértettem: ne legyünk mi a bálványokkal és bűnnel szemben toleránsak. Ne legyünk belenyugvók. Mondhatta volna az apostol: ez nem az én ügyem. Ez az athéniak ügye, ők ezt tanulták, ebben nőttek fel, ebben születtek, ezt szívták magukba az anyatejjel. Nekik ez a vallásuk, isteneik, ez a lelki életük. De tanuljuk meg: Pál apostol mégis háborog, nem jelenti azt, hogy indulatos lett volna, de háborgott benne a lelke.

Miért? Mert minden bálvány az Isten dicsőségét lopja meg. Isten nagyságát, szentségét tépázza meg. Ott, ahol a bálványok ilyen sokasága van, nem marad hely az élő Krisztusnak.

Mivel a világ nem sokat változott azóta sem, ebből az igéből meg kell tanuljuk, hogy ne legyünk belenyugvók ott, ahol Isten nem akar belenyugodni: a bálványozásba, az elveszett állapotba, hamis vallásosságba. Ne legyünk mi toleránsak, elfogadóak, mert ma a világ ezt hirdeti: el kell fogadni azt is, tolerálni kell az ő felfogását, hitét, vallását. — *Pálnak ez fájt.*

Amikor sokszor szétnézünk magunk körül a családjunkban, környezetünkben, és olyan dolgot látunk, ami az Úrnak nem tetszik, akkor a mi lelkünk nyugodtan háborgjon, nyugodtan sírjon.

Egyszer egy édesanyának találtam mondani több évvel ezelőtt, gyermekének az életében nyilvánvaló bűn volt, és ő ezt lazán adta elő: valóban ez tény, neki van egy felnőtt gyermeke, nem mindenről tehet az édesanya, amit felnőtt gyermeke elkövet, de egy dolgot elvártam volna: hogy ezt sírva tessék elmondani. Nem nevetve, nem könnyelműen, hanem sírva elmondani, hogy az én

gyermekem nem az Isten előtt jár, nem szent étellel akar illatozni – ahogy az előbb énekeltük.

Meg kell nézzük ma a szívünket, hogy toleránsak vagyunk-e, belenyugvóak vagyunk-e, elnézőek vagyunk-e. Szoktunk arra hivatkozni: a szeretet, a békesség jobb. Nem jut eszünkbe a jeremiási ige: békesség, békesség – és nincs békesség.

Pál apostol látta a bálványokkal teli várost, és mit tesz? Nemcsak háborgott az ő lelke, mert ez még kevés. Ha csak azt olvastuk volna, hogy háborgott az ő lelke, az már valami, de még kevés. Mit olvasunk utána? Azt, hogy ezt meg is mondta, hogy szólt. Érdekes, hogy nem a bálványokról szólt Pál apostol.

Figyeljük meg: „mivelhogy Jézust és a feltámadást hirdette nekik”. Nem azt mondja: „ti bálványimádók vagytok”, mert akkor azonnal egy falat húzott volna fel az athéniak előtt. Neki nem a bálványokkal van igazán baja, neki az volt a baja, hogy az élő Krisztus hiányzott közülük. Pál apostol ezért háborgott. Látta, hogy a város tele van bálványokkal, de ez egy dolog, csak az élő Krisztus nincs ott. Hiszen amikor hirdeti „az ismeretlen Istent”, akkor erre utal az apostol. Van valaki, akit ismeretlenül tiszteltek, na azt hirdetem én nektek.

Pál apostol nem a sötétségről akar beszélni, hanem a világosságról. Nem a halálról akar beszélni, hanem az életről. Nem a hitelenségről akar beszélni, hanem a Krisztusról és a feltámadásról.

Három helyszínen beszél (itt azt olvassuk), először a zsinagógában, aztán a piacon, aztán az Areopágoszon, a törvényhozásnak a helyszínén. Miért beszél az apostol? Azért, mert őt Isten ezzel küldte el. Mit mond neki Korinthusban? „Ne félj, Pál, szólj és ne hallgass!” – Az apostol egyszerűen ezt komolyan veszi. Ne félj, Pál, mert amúgy minden okod meglenne a félelemre, hogy ezek keresztben lenyelnek téged, de ne hallgass, hanem szólj! Ha Korinthusban szólni kellett, akkor Athénben is szólni kell.

Amit mi megmondunk, mondjuk a gyermekeinknek, azt nyugodtan mondjuk meg, ha pl. bekerülünk a minisztériumba. Amit elmondunk a kicsinyeknek, azt a nagyok előtt is. Amit a világ megvetettjei előtt mondunk, azt a világ bölcsei előtt is képviseljük.

Érdekes, „akiket csak előtalált” – az azt jelenti, hogy akikkel csak találkozott, mindenkinek Jézus Krisztusról akart beszélni. Némelyek pedig az epikureus és sztoikus filozófusok közül összeakadtak vele. Kik voltak ezek? Röviden: az epikureus filozófiának volt egy jellegzetes világképe, és abból nem engedtek. Azt mondták: istenek vannak, de azok tétlenül élnek. Tagadták, hogy a világot Isten teremtette, és tagadták a gondviselést.

A sztoikusok sem voltak sokkal különbek. Egy mondatban összefoglalva: a sztoikus filozófia Isten mindenhatóságát vonta kétségbe. Inkább azon a véleményen voltak, hogy az ember a mindenható, aki mindent meg tud csinálni, ha akar, mindent elér, amire kiteszi célját. Tagadták Isten mindenhatóságát.

Pál apostolnak, amikor megragadják és elviszik az Areopágoszra, akkor a 19. versben olvassuk ezt a mondatot: Vajon megérthetjük-e, mi az az új tudomány, amelyet te hirdetsz? Mert valami idegen dolgokat beszélsz a mi füleinknek. Meg akarjuk azért érteni, mik lehetnek ezek?

Így első hallásra, amikor elolvassuk ezt az ígét, dicsérendőnek tartjuk. Milyen aranyosak ezek az emberek, meg akarják érteni, amit Pál apostol hirdet. Azt mondják: mi ez az új tudomány, amelyet te hirdetsz? — De ne essünk hasra az athéni filozófusok előtt, mert itt azzal állunk szemben, hogy ők mindenféle új tudományra fogékonyak voltak. Szerettek volna mindent tudni, megismerni. Nekik egy-egy új tanítás nagy dolog volt, hogy jaj, ezt még nem tudtuk, még nem ismertük. Most már ezt is megismertük. A végén teljesek leszünk ismerettel és teljesek leszünk értelemmel.

Mi volt itt a baj? Először az, hogy érteni akarták. Azt akarták érteni, amit először nem érteni, hanem hinni kell, mert hirdette nekik Krisztust és a feltámadást. Amikor Athénból elmegy az apostol, akkor azt olvassuk: némely férfiak azonban csatlakozván őhozá, hittek. Mit ír az ige? Hittek. Nem azt, hogy értették már, hogy miről van szó.

Ezt azért mondom, hogy vegyük komolyan, hogy ha valaki a mi bizonygatótételünkre, szolgálatunkra elindul a hitben az Isten vonzása és kegyelme folytán, vigyázzunk, mert először nem érteni kell neki, hanem hinni kell. És majd a hit mellé ragaszthat értelmet is. Egyre több mindent meg fog tudni az Isten titkából. De vigyázzunk a sorrendre! Mert nem értelemmel kell felfognunk az Isten szeretetét. Hiszen egyik énekünkben énekeljük: „bár felfoghatna tégedet az emberszív és ismeret, hogy megfejthesse titkod” — azért, mert nem tud felfogni. Először hinni kell neki. Aki nem fog hinni, annak az értelme nem fogja elvinni őt Krisztushoz. Higgy!

Pál nem azt mondja a filippi börtönőrnek, hogy értsd meg Istennek az eleve elrendelt tervét, hanem azt mondja: higgy az Úr Jézus Krisztusban! Kezdj el hinni, ami azt jelenti, hogy az Isten szavára tedd rá az életed és mondd azt: akkor is így van, ha azt én nem értem.

Ez volt a hit, mikor Jézus azt mondja: vesd ki a hálódát. Péter azt mondja: Uram, nem értem, miért. — Nem is érteni kell, nem azt kértem, Péter, hogy értsd meg, hogy miért halászunk napközben. Én azt kértem: vesd ki a hálód! Kánában: Töltsétek tele a vedreket vízzel! — Nem az értelem kérdése, hogy miért töltsük tele, hanem: amit mond néktek, azt tegyétek meg. Nem érteni kell, hanem elfogadni azt, amit az Úr mond.

Vagy Naámán, és sorolhatnám a példákat. Miért kell nekem megfürödni ebben a vízben, hiszen otthon gyógyvizek vannak. — Tedd meg, kéri a szolgál, nagyobb dolgot is megtettél volna. És elmegy, mert itt az a döntő, hogy hiszel-e te? Aztán majd Isten kinyitja az értelem kapuját is, de először a hitet akarja munkálni bennünk. Ne essünk kétségbe, hogy jaj, én nem értem! Nem értek még az igéből sok mindent.

Olyan jó lenne ma látni, hogy „némelyek hittek”. Elindultak a Krisztus követésében, és nem ez a döntő, nem ez a fontos? Nem az kell, hogy teológiai oklevelet dugjon ott Pál rögtön a zsebükbe. Tessék, itt a teológiai diploma, mert ti már értelmesek vagytok, mindent tudtok. Jaj, vigyázzunk, mert a tudomány az örültségbe is vihet ám! A tudomány gőgössé tehet, elbizakodottá tehet. Sok olyan embert ismertem, akiket a tudomány elbizakodottakká tett. Ezekkel na-

gyon kellett harcolnunk. De a hit alázatossá teszi az embert. Mert a hit azt mondja: Uram, nem tudlak felfogni, nem tudlak megérteni, de egyet tudok: szeretsz engem, velem vagy, hogy jelenlétedben élek. — És nem ez a döntő?

Aztán Isten majd növeli az értelmünket, a hitünket. Egyre többet megvilágít az igéből, mint ahogy Béreában elkezdtek követni Krisztust, és mit csináltak? Tudakozták az Írásokat. Azt olvassuk: „naponként tudakozva az Írásokat, hogy úgy vannak-e ezek.” De először befogadták az ígét teljes készséggel, aztán elkezdtek tanulni az ígét. A sorrendre vigyázzunk.

Itt nem az történik, hogy alázatosan megálltak volna az ige előtt: jaj, hadd tudjuk meg... Hanem provokatív módon akartak valamit megtudni. Néha olyan kérdéseket kapunk mi lelkipásztorok, hogy csak nézünk. Azt hittem, már nincs új a nap alatt... De a múltkor az interneten olyant kérdezett valaki, amelyet még senki nem kérdezett a 27 évi szolgálatom alatt. Nem is tudtam rá választ adni. Aki ilyen provokatív kérdést tesz fel, annak mindig azt mondom: az első kérdés soha nem az, amit kérdez, hanem azt kellene kérdezni: mit tegyek, hogy üdvözüljek?

„Mit tegyek, hogy üdvözüljek?” Lehet provokatívan kérdezni. Szomorú, amikor valakit megkérdezik a Teológián, hogy miért jött ide. Válasz: szeretném jobban megismerni a Bibliát. De nem ezért kell a Teológiára menni. Az lenne a jó válasz: szeretném hűségesebben és odaadóbban hirdetni az evangéliumot, és az embereket menteni. Mert Jézus is azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett.

Szomorú az, amikor egy teológus tudományt akar magába szívni. Aztán majd megy a másik helyre, a harmadikra, a negyedikre... Hatvan éves korára lesz már 4-5 diplomája, mert már mindent elvégzett. Minél többet akarunk tudni. *De a cél az, hogy minél inkább higgyünk.* Krisztus szavára ráálljunk, engedelmesen kövessük, és legfőképpen szeressük teljes szívből, teljes életből és teljes lélekből.

Akkor előállván Pál az Areopágosznak közepette: athéni férfiak, minden tekintetben nagyon istenfélőknek látlak titeket. — Így kell kezdeni, megdicsérei őket, nem azzal, hogy ledorongolja, hogy földbe nyomja őket. Annyi istenszobor van a városban...

Én Einsiedeln-ben voltam úgy, hogy amikor bementem a templomba, azt mondtam: nem csoda, hogy Zwingli reformátor lett, mert ami ott volt: kép meg sok más dolog, nem véletlen, hogy megunta. Pál nem ledorongolja őket, hanem azt mondja: nagyon istenfélők vagytok. Bejártam a várost, és láttam egy oltárt, rá volt írva: az ismeretlen Istennek.

Állítólag Athénben nagy pestisjárvány volt. A járvány után emelték sorba ezeket az istenszobrokat, mert három dolgot nem tudtak: egyrészt nem tudták, ki engedte meg ezt a szenvedést, ami rájuk jött. Másodszor nem tudták, melyik istent haragították meg ezzel. Harmadszor nem tudták, hogy azt az istent, aki ezt a szenvedést rájuk hozta, akit megharagítottak, hogy kell kiengesztelni. Ezért az isteneknek emeltek egy-egy ilyen szobrot, de az utolsóra ráírták: az ismeretlen Istennek.

Pál ebbe tud belekapaszkodni. Mindig meg kell találni a beszélgetésben azt a pontot, amibe kapaszkodni lehet. Ha valakinek Krisztusról beszélünk, meg kell találni azt a fonalat, amit az evangélium irányába vihetünk, a keresztt és nyitott sír felé.

A vallás valóban ezt jelentette Athénben, és jelenti ma is nagyon sokaknak. Ha valaki nem Krisztusban hisz, mindegy, hogy mit hisz: Isten, vagy istenek, ki adja a szenvedést, kit haragítottunk meg ezzel, és a harmadik, amit a vallások keresnek: akkor ezt az istent, hogy lehet kiengesztelni?

Pál apostol (olvassuk a történet befejezését is) ahogy beszél az Úrról nekik, azt mondja: valóban valaki irányítja ezt teremtett világot, ez a Szentháromság egy örök Isten. Valóban valaki haragszik, de a Római levélben már leírta az apostol, hogy nyilvánvaló Isten haragja az emberek hitetlensége ellen, aki tőle elszakadt, nála nélkül él, és a harmadik: ezt az Istent ki kell engesztelni.

Pál apostol így tudta hirdetni a Krisztust. Itt tudta mondani az athéniaknak, thesszalonikaiaknak, béreabelieknek — bárhol: nem ti emelkedtek fel az Istenhez, nem kell az Istenhez felemelkedni, hanem Isten jött el hozzátok és hajolt le emberi ábrázatban és lett testté az Ige. Eljött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett. Ez a Jézus Krisztus kiengesztelte az Atyát, megbékítette a mi Istenünket, az Ő haragját kioltotta, és kész, képes összekötni a hívó embert az Atyával. — Olyan jó, hogy némelyek hittek. Mert azt el lehet utasítani, vagy lehet ráállni.

Pál apostolnak ez volt a Krisztus-hirdetése: „Jézust és a feltámadást hirdette nekik”. Miért a feltámadást? Azért, mert Platón és a görögök is odáig eljutottak, hogy a lélek halhatatlan. Más formában, mint ahogy a Biblia mondja. De azt nem tudták, hogy mi lesz a lélekkel. Pál meg hirdette a feltámadást. Miért? Nem állunk meg ott, hogy a lélek halhatatlan. Az Úrhoz megyünk és tudjuk, hogy egyszer majd a mi Megváltónk megáll a mi porunk felett, és feltámasztatik a lelki test. Idáig nem mentek a görögök, ezt a görög filozófia nem tudta. Csak az ige hirdeti és mondja. Hirdette nekik Jézust és a feltámadást, a nagy görög bölcseknek, athéni filozófusoknak, a művészetben, a hóstettekben dicsekvő embereknek.

Legyen a mai esti alkalmunk üzenete mindannyiunk számára: ne szégyelld hát te sem az evangéliumot, mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Édesatyánk, hogy e régi hír örökre új.

Ha Athénben nagy volt az emberek dicsekvése tetteik miatt, ha dicsekedtek az értelemmel, a bölcsességgel, a művészetrel, ma sincs másképp. Nemcsak Athénben, hanem mindenütt ezzel találkozunk, ezek a mi bálványaink, meg még sok más minden.

Köszönjük, hogy Szabadító vagy ma is. Ma is ugyanazt hirdeted: a te Fiaidat, Jézust, és a feltámadást. Azt, amit nem hiszünk, amiben kételkedünk, azt akarod megerősíteni bennünk, hogy higgyünk és üdvözüljünk.

Segíts, hogy nekünk is bizonyágtevő életünk legyen. Bocsásd meg, Urunk, hogy mi osztályozunk: kinek hirdetjük, kinek nem. Bocsásd meg, hogy sokszor azt gondoljuk, hogy egyszerűbb emberek könnyebben elfogadják az evangéliumot, és talán nem merünk ott szólni, ahol nagyságot látunk, akár kinevezésben, akár bölcsességben.

Köszönjük, hogy olyan világossá teszed, hogy nincs különbség, mindnyájan vétkeztünk, híjával vagyunk a te dicsőségednek, és egyedüli megoldás minden ember számára te vagy.

Kérünk, áldd meg életünket, éjszakánkat, szeretteinket, betegeinket, idős testvéreinket.

Köszönjük, Urunk, hogy a héten hirdethettük a feltámadás igéit, erősíthettünk és vigasztalhattunk beteg testvéreket.

Áldd meg gyülekezetünket.

Kérünk azokért, akik szabadságon vannak már. Kérünk, áldd meg pihenésüket, ne csak a test pihenjen, hanem a lélek is.

Kérünk, Urunk, te segíts, hogy holnap is a te dicsőségedre tudjunk élni.

Ámen.

A 255. dicséretet énekeljük.

1. Mely igen jó az Úr Istent dicsérni,
Felségednek, én Uram, énekelni,
Szent nevedet dicsérvén magasztalni
És mindenütt e világon hirdetni.

2. Igen reggel irgalmadat hirdetni,
Igazságodról éjjel gondolkodni,
Hegedűvel, orgonával zengetni,
Minden éneklő szerszámmal tisztelni.

3. Csudaképpen én vigasztalást vészek,
Cselekedetidre hogyha tekintek,
Kezeidnek munkájában örvendek,
Teremtőmnek, megváltómnak éneklek.

4. Az esztelen ember ezt nem esméri,
A hitetlen bolond ember nem érti;
Kinek rólad nincs igaz esméreti:
Szent Fiadban mert nincs hite őnéki.

5. E világon gonoszok gyökereznek,
Kik mindenkor hamisan cselekesznek;
Mint a füvek, virágoznak, terjednek,
Hogy örökül-örökké elveszenek.

6. Lám, ezeket, Uram, felséges Isten,
Kik támadnak a te szent igéd ellen,
Viaskodnak a te híveid ellen:
M megbünteted, mert vagy örök Úr Isten.

7. Rólad, Uram, akik megemlékeznek,
Mint pálmafák úgy szintén ők zöldellnek;
Mint cédrusfák, ugyan meggyökereznek
Az igazak, kik igaz hitben élnek.

8. Vallást tesznek Minden emberek előtt,
Hogy az Isten igaz mindenek fölött;
Hamisságot soha nem cselekedett,
Mint kőszikla, ő ad nagy erősséget.